

چند هفته‌ای است که زندگی برای مدیران ایران سخت شده. مسئولانی که در زبان، مدعی مدیریت جهان هستند اما در عمل، حداکثر توان شان، مدیریت محلی شده است. این روزها، فوتبال، تنها عرصه‌ای شده که مدیران ایران را در تراز بین‌المللی می‌سنجد. سال‌هاست مدیران ایران عامدانه از ارتباط با دنیا گریزان شده‌اند، به نام «تولید داخلی»، از رقابت بین‌المللی فرار می‌کنند و پشت دیوار تحریم، ضعف‌های مدیریتی و دانش پایین شان را می‌پوشانند و زخم کاری را بر زندگی مردم ایران وارد می‌کنند. فوتبال و حضور در لیگ قهرمانان آسیا، یک تلنگر کوچک برای از هم پاشیدن ادعای بادکنکی مدیران ورزش ایران بود. حضور ستاره‌هایی مثل رونالدو و نیمار در ایران، بیش از پیش ظلمی که بر ورزش ایران می‌رود را عیان کرد.

فروپاشی سیستم مدیریتی در فوتبال و ورزش ایران از لحظه‌ای شروع شد که به اولین مشکلات خود بی‌اعتنا بودند. از روزی که حق پخش تلویزیونی را ندادند، از روزی که نهادهای غیرفوتبالی برای فوتبال تصمیم گرفتند، از لحظه‌ای که پروژه‌ی دور کردن هوادار از فوتبال کلید خورد.

